

Nr 117.

Av herr **Clemedtson**, om obligatoriskt upptagande av särskild avgift för vissa offentliga nöjeställningar.

Kungl. förordning om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga nöjeställningar, given den 30 maj 1919, torde med skäl kunna sägas hava ganska väl uppfyllt vad med densamma åsyftades. Emellertid synes det vara en ofullständighet, att förordningen icke ovillkorligen skall lända till efterrättelse, utan blott om majoritet för beslut härom kan uppnås i kommunal- eller stadsfullmäktige. Detta förhållande har gjort, att förordningen på många håll icke kommit i tillämpning, ehuru väl behov förelegat; icke minst med tanke på vederbörande kommuners svaga finanser och höga utskylder. De intressen inom kommunerna, som i nöjesskatten sett ett besvärande onus, vilket man gjort allt för att undgå, ha varit för starka. I en del kommuner har man också dragit sig för att väcka förslag i frågan, då det befarats kunna tydas såsom försök att motverka vissa medborgargrupperns samlingssträvanden.

På grund av vad jag sålunda anfört hemställes vördsamt,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i kungl. förordningen om rätt för kommun att upptaga särskild avgift för vissa offentliga nöjeställningar att densammes tillämpning varder obligatorisk, samt

att vederbörande utskott ville formulera och för riksdagen föreslå de ändringar i lagens text, som vid bifall till min hemställan erfordras.

Stockholm den 22 januari 1925.

J. Clemedtson.